

BROK, FLEK

& STRAŠIDLA

MONIKA ZOUBKOVÁ

Brok, Flek a strašidla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Monika Zoubková

Brok, Flek a strašidla – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AutoRka
MoNIka ZOUBKOVA'

iLUstrÁtoRka
MiChAEla FLEiSSiG

BRok, FLEK & StRašidLA

© Monika Zoubková, 2020

Illustrations © Michaela Fleissig, 2020

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7597-672-7

ISBN e-knihy 978-80-7597-762-5 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7597-763-2 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7597-761-8 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

OBSAH

1. BYL JEDNOU JEDEN LES
~ 7 ~
2. BROK, FLEK A PAN HAJNÝ
~ 10 ~
3. ČMUCHÁLEK
~ 21 ~
4. BANÁNOVKA UŠATÁ
~ 33 ~
5. ROZRUCH V HÁJOVNĚ
~ 47 ~
6. ZELENIVKA
~ 59 ~
7. PRINCEZNA
~ 72 ~
8. VÍLA AMME
~ 85 ~
9. OKURCIE BUBÁKOVÁ
~ 95 ~
10. POMOCNÍCI
~ 107 ~
11. RAJSKÁ BYTOST
~ 119 ~
12. ŠEST DALŠÍCH DÁREČKŮ
~ 131 ~

VĚNUJI MÝM DĚTEM
EmmĚ LuISE & StELLE MaRii

1

BYL JEDNOU JEDEN LES

Zdál se to být les jako každý jiný. Ale zdání mnohdy klame. Tenhle les, ač vypadal jako obyčejný, tak úplně obyčejný nebyl, i když tak na první pohled mohl vypadat. Rostlo v něm spoustu smrků a borovic, kapradin, mlází, hub a borůvek jako v jiných lesích. Na palouku se tyčil starý posed, hluboká rokle byla plná jahodí a osladiče, a krmelce napěchované senem lákaly mlsné srnky z širokého okolí. Tento les měl i svého hajného, jak se na správný les sluší a patří. Ale přece jenom byl tenhle něčím zvláštní.

Člověk by si řekl, že když jde třeba na takové houby, není se čeho bát. Už dávno v lesích nepobíhají bandy loupežníků a pobudů jako za starých časů. Ale v tomhle lese, který ležel v samém srdci Českého ráje, tomu bylo jinak. Byl totiž rájem nejen pro pana hajného, srnky, zajíce nebo veverky, ale hlavně byl rájem pro všelijaká STRAŠIDLA!

Ano, v tomhle rajsském lese bylo možné o strašidlo zakopnout častěji než o kořen stromu, houbu nebo pařez. Ale ne každý mohl takové strašidlo potkat a uvidět.

Ono je to tak. Ne nadarmo se říká: „Kdo se bojí, nesmí do lesa.“ Strašidla se právě zjevují jen těm, kdo se jich bojí a kdo na ně věří. Tak tomu je a vždycky bylo. Ten, kdo na ně nevěří a má pro strach uděláno, strašidlo neuvidí, ani kdyby stálo přímo před ním nebo mu lezlo po hlavě a tahalo ho za pačesy. Ucítí možná jen zašimrání či zaslechne podivný zvuk, anebo dostane ránu, když ho trefí šiška. Ale protože na bubáky nevěří, mávne nad tím vším jen ledabyle rukou, a přitom vůbec netuší, o jaké setkání právě přichází.

To dá rozum, že strašidla vždycky děsně namíchne, když se jich někdo nebojí. A proto se pokouší u takových nebojsů rozdmýchat bázeň všemožnými vylomeninami. Napodobují chrochtání divokých prasat, padající strom, blížící se bouřku nebo zlověstné houkání sýčka, aby zasela aspoň nepatrné semínko strachu. Strach mají právě strašidla ráda. Dává jim sílu, a těm vystrašeným ji zase bere.

A tak když se někde něco šustne, je dobré mít se v tomhle lese na pozoru. Kdo na strašidla věří, má se na co těšit, protože pravdou také je, že ne všechna strašidla jsou zlomyslná, škodolibá, záludná a potměšilá. Některá jsou legrační, rozmarná, přátelská, a dokonce i velmi učenlivá.

A možná je někdy lépe zažít trochu strachu, nechat rozletět fantazii do všech koutů a přivolat si tak strašidelné dobrodružství, než ležet za pecí jako bařtipán.

A protože všechno je možné, když je dost odvahy, tak je možné uvěřit i ve strašidla. Právě tak, jako v ně věřil pes Brok.

2

BROK, FLEK a PAN HAJNÝ

Vtom krásném a strašidly obývaném lese byla hájovna. V ní bydlel pan hajný a venku před hájovnou stála psí bouda, jak už to u hájoven bývá. A v té boudě bydlel lovecký a hlídací pes. Jmenoval se Brok.

Řekne se Brok, ale on to byl pan Brok. Pes čistokrevného rodu, hrdý na svůj původ a na své schopnosti. Měl drsnou srst a dlouhatánské tělo s ocasem stále vztyčeným vzhůru. Do všeho se vrhal s temperamentem, tvrdohlavostí a urputností sobě vlastní, protože to byl drsnosrstý jezevčík. A to mluví za vše. Malý vzrůstem, ale velký srdcem. A tenhle Brok na strašidla skálopevně věřil. On totiž některá dokonce i znal!

Psí moudrost a své zkušenosti se strašidly by tedy mohl jezevčík ve velkém rozdávat, ale neměl komu. V hájovně sice bydlel jeho milovaný pániček pan hajný, po dvorku pobíhaly čtyři rozverné slepice Růža, Bláža, Mařka, Žofie a jejich kohout Hugo, králíci Servác a Bonifác podupkávali v králíkárně a někdy k nim zabloudil zajíček, jezevec či srnka. Ale to nebylo ono. Jezevčík Brok měl všechna zdejší zvířata moc rád a ona zase jeho, ale jemu chyběl kamarád, přítel do nepohody, nějaký další pes, se

kterým by sdílel všechna dobrodružství, sny a plány. Někdo, kdo by mu pomáhal hlídat i ta potřeštěná strašidla, která se jim v lese stále častěji zabýdlovala. Tomu slepice ani králíci nemohli nikdy rozumět. Brok byl na psí skopičiny a na zlobivá strašidla sám – a byl z toho smutný.

Jeho pán, pan hajný, byl velký znalec lesa, a hlavně znalec zvířecí duše. Už od dětství les miloval. Když byl malý kluk, utíkal do lesa hned po škole, zahodil aktovku za první smrk, sedl si na pařez a poslouchal zvuky a šumění lesa. Učil se rozeznávat každou houbu a houbičku, ptáky a stromy, kdejaký kvítek, kdejakou zvířecí stopu. Lezl po stromech až k jejich vršku. Pozoroval lesní zvěř. Znal v lese každou cestičku. Tam se cítil být sám sebou. Tam už nepřemýšlel a nemyslel, ale cítil a dýchal. Les miloval celou svou duší malého kluka, a to i ve chvílích, když ho v hlubokém lese náhodou přepadl strach. Častokrát na něj kouklo z křoví podivné prskající stvoření. A protože na strašidla věřil, pro jistotu vždycky rychle zavřel oči a pomalu počítal do deseti, aby ze svého srdce vyhnal strach. A bubák byl hned pryč. Se strachem uměl rázně zatočit už jako kluk.

„A se strašidlem bych to uměl taky tak. Kdyby nezmizelo, přepral bych ho jedna dvě,“ dodával si v duchu odvahu.

Snem toho malého kluka bylo stát se v lese hajným, a ten sen se mu nakonec opravdu splnil.

Teď už byl hajným skoro čtyřicet let. Mohl v lese trávit tolik času, kolik chtěl, a nikdo mu už za to nemohl dát na zadek, jako kdysi tatínek, když kvůli lesu zanedbával učení a domácí povinnosti. Své povolání hajného by za nic nevyměnil. V lese byl šťastný. A strašidelným dětským vidinám se už jen smál. Už ho ani nenapadlo bát se. Proč taky? Na strašidla dávno pranic nevěřil, ani mu nepřišlo na mysl si na ně vzpomenout. Jen někdy míval pan hajný zvláštní pocit, takové šimrání v břiše, jako by

ho při pochůzkách lesem někdo sledoval. Ale ani jedinkrát nikoho a nic nezahlédl. A taky v hájovně slyšel mnohdy podivné zvuky, kterým nemohl přijít na kloub.

„Hájovna si povídá,“ zakončil vždy své nikam nevedoucí pátrání po příčinách hlomozu a mávnul nad tím rukou.

Dospělí vůbec často zapomínají na své dětské strachy, a dávná strašidelná setkání jim tak zapadnou do krajin zapomnění. Inu, lidská paměť je bludiště, moc věcí se tam ztratí. A to i ta strašidla.

Nejlíp bylo panu hajnému s jeho jezevčíkem Brokem, když někdy odpoledne mlčky leželi na sametovém mechu a koukali spolu do korun vysokých smrků. Les vydával tisíce zajímavých zvuků. Stávalo se, že je to koukání a šumění větví natolik ukolébalo, že si tam mnohdy i schrupli a probudil je až podvečerní chlad a kručení v břiše.

Pan hajný měl svého Broka moc rád.

„Jsi moje pravá ruka, a možná i noha, jezevčoure,“ říkával s úsměvem.

Rozuměli si. A i když každý mluvil jinou řečí, lidskou a psí, Brok rozuměl hajnému a hajný zase Brokovi. Za ta léta, co byli spolu, znali navzájem své zvyky, chutě, nálady, radosti i smutky. Poznali na sobě vždycky hned, když jednomu nebo druhému něco přeletělo přes nos. A to si pak šli raději z cesty.

A tak taky pan hajný jednoho dne poznal, že Brok touží po psím kamarádovi a že nechce být na hlídání a na ten psí život sám. Všiml si totiž, že poslední dobou Brok vždycky v misce nechá kousek masa nebo kost pro svého vytouženého kamaráda. Dokonce častěji ze spaní kňučel a vrtěl ocasem. Hrál si sám se sebou na schovku a na honěnou. A někdy polehával netečně před boudou jako nikdy předtím. V noci štěkal ze spaní nebo bloumal po zahradě.

Pan hajný začínal mít o Broka obavy. Pochopil, že takhle už to nemůže jít dál. Nechtěl, aby se Brok trápil a smutkem třeba onemocněl. A tak se jednoho dne pan hajný rozhodl, že musí sehnat štěně.

A jezevčík Brok? Ten na svou touhu mít kamaráda opravdu myslel stále častěji. Koukal od své boudy na slepice, na tu jejich slepičí partu, jak spokojeně kvokají. Pozoroval králíky v kotci, jak spolu zápasí, prou se o každou maličkost, a pak se zase usmířují a slibují si věrné přátelství na život a na smrt. Strašidla, jak se honí mezi stromy. Všichni měli nějakého kamaráda, jen Brok byl sám. Utěšoval se, že jeho pán je taky sám. Ať se bránil sebevíc, ta myšlenka se mu vtírala do mysli čím dál častěji. A i když se snažil přemoci a zaplašit své chmury, dařilo se mu to pramálo.

Ten den, kdy se měl Brokovi splnit sen o kamarádovi, seděl právě pan hajný v místní hospůdce pod lesem. Byla to jeho jediná slabůstka, kterou si dopřával jen velmi zřídka. Mezi lidmi se moc nehrnul, byl totiž spíš málomluvný samotář. A i když mnohdy dokázal sršet vtipem a přátele pobavit, nebyla to jeho parketa. Už od dětství raději naslouchal ostatním, než by sám mluvil. Jak říkával: „Když někdo mlčí, ještě to nemusí znamenat, že nemá co říct.“ Byl to dobrý a čestný muž. Pro každého našel dobré slovíčko, každého uměl povzbudit, když bylo třeba.

Tentokrát měl ale velký důvod k návštěvě pohostinství. Vesnická hospoda je taková malá radnice, tam se člověk vždycky všechno dozví, mnohdy i to, co nechce. A on se potřeboval poptat po nějakém štěněti. Jestli třeba někdo o nějakém neví. A měl štěstí. Hospodský Tonda zahalekal, že přišel jako na zavalanou, protože má ve stodole hned několik štěňat a neví, co s nimi. Nedaří se mu je prý udat, a to už jsou pěkní valibuci, nejvyšší čas, aby si je někdo vzal. Bude z celého srdce rád, když si jedno nezbedné mrně vybere a rovnou odnese s sebou domů. A tak si ti dva spolu hned plácli.

